BİNBİR GECE MASALLARI

2. ve 3. SINIFLAR İÇİN
ÇOCUK KLASİKLERİ

iyi ki kitaplarım var...

BİNBİR GECE MASALLARI

TİMAŞ YAYINLARI | 968
Çocuk Klasikleri Dizisi | 20

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
Emine Eroğlu

RESİMLEYEN
Cebriye Alkış Eren

KAPAK TASARIM
Ravza Kızıltuğ

ISBN
975-362-888-9

E-ISBN
978-605-114-904-2

TİMAŞ YAYINLARI
Telefon: (0212) 511 24 24
Belgegeçer: (0212) 512 40 00
timascocuk.com
kitap@timascocuk.com
facebook.com/timascocuk
Kültür Bakanlığı Yayıncılık Sertifika No: 12364

İÇİNDEKİLER

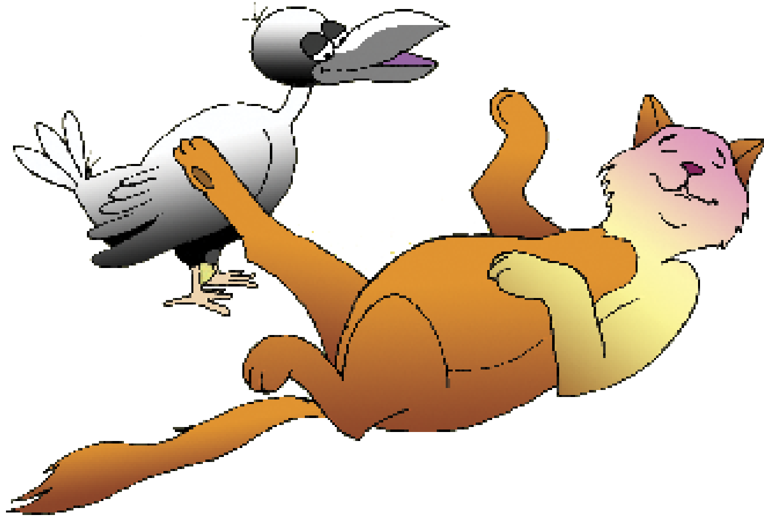
KEDİ İLE KARGA

Bir varmış bir yokmuş. Çok eski zamanların birinde hayvanların mutluluk içinde yaşadığı güzel bir orman varmış. Buraya Mutluluk Ormanı denirmiş. Günlerden bir gün Mutluluk Ormanında yaşayan bir kedi ile karga arkadaş olmuş. Birlikte ormanda gezintiye çıkıyor, akşam olunca da ayrılıyorlarmış.

Bir gün yine yemyeşil ormanda dolaşıp, dere kenarında sularını içmişler. Kedi, iyi bir avcıymış. Keskin gözleriyle takip ettiği bir balığı güçlü pençesiyle yakalayıp kıyıya atmış. Sonra da afiyetle yemiş. Bu sırada karga da bir kiraz ağacına tünemiş. O da kıpkırmızı ve bal gibi tatlı kirazlarla karnını bir güzel doyurmuş. Sonra arkadaşı kedinin yanına uçmuş.

– Gaaakkk! Oh, ne güzel kirazlardı. Keşke sen de biraz yiyebilseydin, demiş.

Kedi şöyle rahatça yere yayılmış. Tıka basa doyurduğu midesini ovmaya başlamış:

– Miyaaavvv! Ah, dostum, sen beni merak etme. İnan bana o nefis balığın tadına bakabilmeni çok isterdim, demiş.

Gölgede biraz uyuyup dinlenmişler. Vakit hayli geçmiş. Kedi:

– Miyav, miyaavv! İşte yine akşam oluyor. Ayrılma vakti, haydi hoşça kal karga kardeş, demiş.

Karga içini çekmiş:

– Gaaak, gaaaak! Güle güle sevgili dostum. Ama keşke hiç ayrılmasaydık. Acaba bunun bir yolunu bulamaz mıyız? Dostum, bu akşam ikimiz de iyice düşünelim. Bir çözüm yolu bulmaya çalışalım. Belki de böylece ayrılmak zorunda kalmayız, demiş.

Ertesi gün kedi ile karga yine aynı saatte, aynı yerde buluşmuşlar. Selamlaşıp, kucaklaşmışlar. Eğlenceli oyunlar oynayıp, şarkılar söylemişler.

Miyavvvv, gaakkk gaaakkk

Miyavvvv, gaakkk gaaakkk

Gaakkk gaaakkk, Miyavvv

Gaakkk gaaakkk, Miyavvv

Sonra da her zamanki gibi dere kenarında karınlarını doyurmuşlar.

Kedi tüylerini yalarken sormuş:

– Miyaaavvv! Karga kardeş, akşam çok düşündüm ama aklıma hiçbir şey gelmedi. Ne yapsak da hiç ayrılmasak, acaba sen ne dersin?

Karga neşeli bir kahkaha atmış:

– Gak, gak, gak! Akşam çok düşündüm ama benim de aklıma hiçbir şey gelmedi, demiş.

İki kafadar düşünceli düşünceli oturmaya başlamışlar. İkisinden de ses çıkmıyormuş. Arada sırada “Hımmm! Üffff! Püffff!” gibi garip sesler çıkarıyorlarmış sadece.

Sonunda sessizliği bozan karga olmuş:

– Buldum, gaaaakkkk! Buldum, diye bağırmış.

Kedi yerinden korkuyla sıçramış:

– Miyaaavvvv, ödümü kopardın! Söylesene neyi buldun, diye sormuş.

– Bir yolunu buldum!

– Miyavvv, gerçekten mi dostum? Haydi daha fazla merak ettirme de söyle bakalım, demiş.

Karga bilmiş bilmiş anlatmaya başlamış:

– Çok basit, sen de benim yaşadığım ağaca taşınacaksın. İşte bu kadar!

Kedi hiç düşünmeden karar vermiş:

– Miyavv, miyavvv! Ne kadar da zekisin, dostum! Bu gerçekten de çok iyi bir fikir. Ama bana yarına kadar izin ver. Eski yuvama döneyim de arkadaşlarımla vedalaşayım.

Kedi o gece bütün arkadaşlarını ziyaret etmiş. Onlara taşınacağını söylemiş. Arkadaşları onu vazgeçirmeye çalışmışlar:

– Miyavv, ne olur bunu yapma! Senin gerçek dostların biziz. Bir kargaya nasıl güvenebilirsin, demişler.

Ama ne kadar uğraşmışlarsa da kediyi kararından döndürememişler. Ertesi gün kedi karga arkadaşının yanına taşınmış. Karga tehlikelerden korunmak için ormandaki en yüksek ağaçlardan birinin üzerinde yaşıyormuş. Kedi önce biraz zorlanmış ama sonunda ağaca tırmanabilmiş. Kargayla sabahtan akşama kadar birlikte oynamışlar, sohbet etmişler. Akşam olunca da:

– İyi geceler, tatlı rüyalar, diyerek uykuya dalmışlar.

Günler böylece neşe içinde geçiyormuş. Bir gün kedi ile karga her zamanki gibi ağacın üzerinde sohbet ediyorlarmış. Çalıların arasındaki bir kaplan da onları gözetliyormuş. Kaplan aniden saldırmış. Kedi ve karga kaçmaya başlamış. Kaplan kolayca ağaca tırmanıp kediye yaklaşmış. Karga ise hemen uçmuş.

Kedi acı acı arkadaşına seslenmiş:

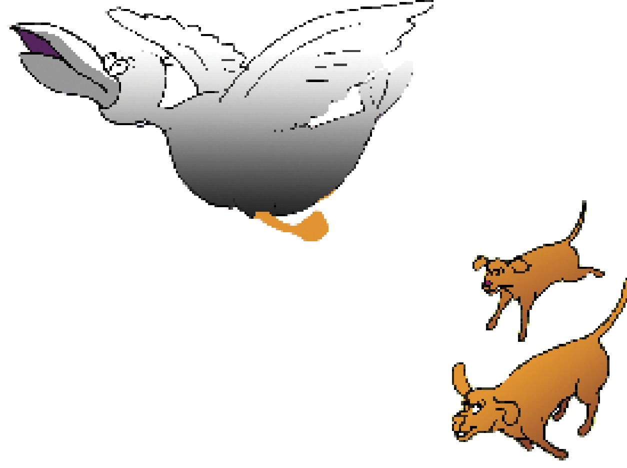
– Miyaaavvv, miyaaavvv! Karga kardeş, hani dosttuk! Beni bu halde bırakıp kaçacak mısın?

Karga kararlı bir sesle:

– Gaaakkk, gaaakk! Biraz daha dayan dostum. Arkadaşlık bu zamanlarda belli olur. Hemen yardım getireceğim, diyerek bütün gücüyle kanat çırpmış.

Karga gökyüzünden her yeri rahatlıkla görebiliyormuş. Biraz ileride bir çobanın koyunlarını otlattığını görmüş. Çobanın yanında beş altı tane köpeği de varmış. Karga hemen oraya doğru uçmuş. Çoban köpeklerinin yakınına gelince bağırıp çağırmış:

– Gaaakkk, gaaakkk! Ne olur, koşun! Yardım edin! İmdaaaat, imdaaat!

Köpekler karganın yardımına koşmuşlar. Karga önde uçuyor onlara yol gösteriyormuş. Çoban da en arkadan köpeklerini takip ediyormuş. Az sonra karga kedi dostunun yanındaymış. Tam zamanında gelmiş. Köpekler de aşağıdan havlamaya başlamış. Kaplan o kargaşada tıpkı rüzgâr gibi kaçmış. Köpekler uzun süre onu kovalamış.

Zavallı kedi korkudan kan ter içinde kalmış. Karga da aynı durumdaymış.

Bu olaydan sonra kedi ile karganın dostluğu iyice kuvvetlenmiş. Ormanda birlikte çok mutlu bir hayat yaşamışlar.

AKILLI HOROZLAR

Bir varmış bir yokmuş. Uzun mu uzun yıllar önce birbirine komşu iki çiftlik varmış. Çiftlik sahipleri cömert ve yardım sever insanlarmış. Burada yalnız insanlar değil, hayvanlar da çok mutluymuş.

Bir gün bu iki çiftliğin horozları birlikte dolaşmaya çıkmışlar. Çitlerin üzerinden atlayıp çiftliğin dışındaki bir ağacın dallarına tünemişler.

– Üüüürüüü üüüüüü! Üüüüüürü üüüü, diye ötmeye başlamışlar.

Öyle iyi anlaşıyorlarmış ki!

Horozlardan biri kar gibi beyazmış. Sahibi onu:

– A benim ak horozum! Kümesine bak horozum, diyerek çağırırmış. Diğeri ise çilliymiş. Çilli horozu da sahibi çok severmiş.

– Gel bili bili, seni gidi çilli, dermiş güzel horozuna. Horozlar da sahipleri de çok tatlı dilliymiş. Güler yüzlü ve sevimliymiş.

O gün nedense ak horoz çok dalgınmış. Çilli horoz:

– Dostum, demiş. Bugün seni keyifsiz görüyorum. Hayırdır inşallah!

Ak horoz gerçekten de düşünceliymiş. Dalgın gözlerini arkadaşına çevirmiş:

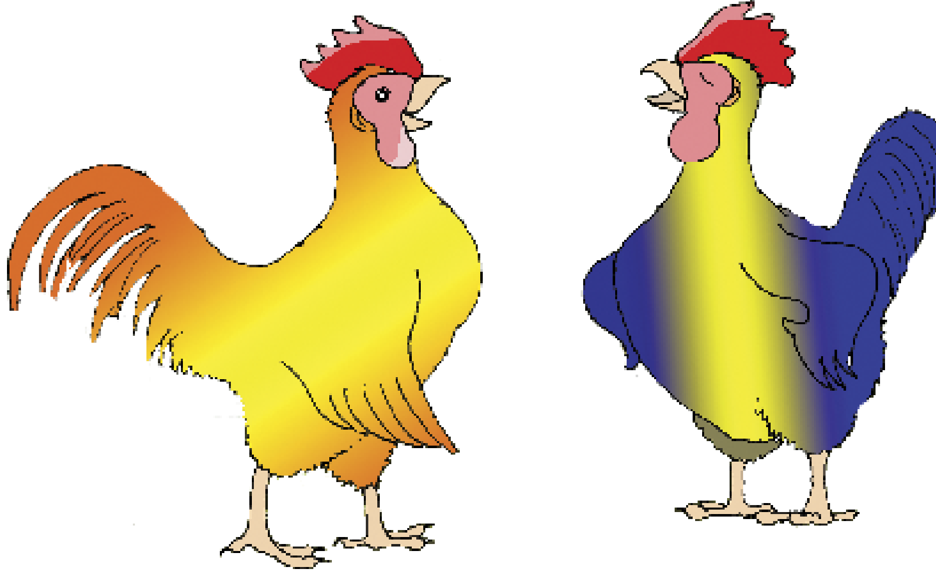
– Bilmiyorum; ama içimde garip bir his var. Kötü bir şey olacakmış gibi hissediyorum! Belki de çiftlikten dışarıya çıktığımız için böyle hissediyorumdur. Haydi buralarda fazla oyalanmayalım da evimize dönelim, demiş.

Çilli horoz kahkaha atmış:

– Üüürü üüü! Haaa ha haaaa! Ben ise başka bir şey sanmıştım. Dostum, endişelenme. Baksana zaten çiftliğin hemen yanı başındayız. Burası uzak sayılmaz ki! Haydi artık sakinleş de şu güzel manzaranın keyfini çıkar, demiş.

Gerçekten de o gün hava çok güzelmiş. Serin bir sabah rüzgârı esiyormuş. Güneş dağların üzerinden yükseliyormuş. Tıpkı yusyuvarlak sarı bir top gibiymiş. Tam karşıda kocaman ağaçlarla dolu yemyeşil bir orman varmış. Onun kenarından geçen küçük bir dere şırıl şırıl akıyormuş. Hayvanlar yeni günde birbirlerini selamlıyormuş. Kurtlar, kuşlar, ceylanlar, kelebekler, arılar, kargalar, kartallar; hatta balıklar bile şarkı söylüyormuş.

Horozlar da uzaktan ormandaki neşeyi seyrediyormuş. Çilli horoz dayanamamış ve bir ah çekmiş:

– Ahhh, ahhhh!

– Ne oldu, demiş merakla ak horoz.

Çilli, bir kez daha ah etmiş:

– Ahhh, ne olacak dostum. Şu ormandaki güzelliğe bak. Hayvanlar hep birlikte ne kadar da mutlu görmüyor musun? Keşke biz de onlar gibi ormanda yaşasaydık, demiş.

Ak horoz başını sallamış:

– Hayır, hayır! Bizler ormanda yaşayamayız. Biliyorsun ki ormanda sadece kaplumbağalar, tavşanlar, sincaplar, kuşlar yaşamıyor. Evet belki orada yaşasak bir sürü değişik dostlarımız olurdu. Ancak unutma ki bir de düşmanlarımız var! Aç kurdu, kurnaz tilkiyi bir düşün.

– Ayyy, evet galiba her zamanki gibi yine haklısın arkadaşım. Uzaktan seyredince bir an onların hayatına imrendim hepsi o kadar, inan bana, diye karşılık vermiş çilli.

İşte onlar bu şekilde konuşurlarken birden ağacın altındaki tilkiyi fark etmişler. Tilki sırıtarak onlara bakıyormuş.

– Heh, heh, heh! Merhaba horoz kardeşler. Bugün hava ne kadar da güzel! Güneş pırıl pırıl parlıyor. Mutluluktan uçmak geliyor içimden, demiş tilki.

Ak horoz ibiğiyle kanadını düzeltmiş. İçinden “Tilkinin buralara kadar gelmesi çok garip doğrusu. Mutlaka bizi yemek için bir şeyler düşünmüştür.

Neyse ki biz düşmanımıza inanacak kadar aptal değiliz!” diye düşünmüş.

Çilli de tilkiyi şöyle bir süzmüş:

– Demek mutluluktan uçacak gibisiniz!

Tilki heyecan içinde:

– Evet çok mutluyum. Çünkü az önce kralımız aslan ormandaki tüm hayvanları topladı. Tabii ki sizin haberiniz yoktur. Hepimizin bundan sonra dost olmamızı emretti. Yani artık benden korkmanıza gerek kalmadı. Haydi aşağı inin de kucaklaşalım, demiş.

Horozlar birbirlerine bakmışlar. Ak horoz yavaşça çillinin kulağına eğilmiş:

– Şu tilkiye iyi bir ders verelim, tamam mı, diye fısıldamış.

Çilli horoz da arkadaşına göz kırpmış. Bu arada tilki sabırsızlanmaya başlamış.

Ak horoz, birden heyecanla bağırmış:

– Heyy, çilli baksana şu gelen bizim çoban köpeği değil mi?

Çilli de o yöne bakmış:

– Üüüürüüü üüüü! Evet, evet gördüm, demiş. Baksana nasıl da koşuyor! Belki o da bu güzel haberi kutlamak için geliyordur. Öyle değil mi tilki kardeş?!

Tilki korku içinde sağına soluna, önüne ardına bakmış. Çoban köpeği ile arası hiç de iyi değilmiş. Daha önce az kalsın onun yüzünden güzel kuyruğunu kaybedecekmiş.

– Şeyyy, çok önemli bir işim vardı. Hemen gitmeliyim, hoşça kalın, diyerek ardına bile bakmadan kaçmış.

Horozlar tilkinin haline kahkahalarla gülmüşler. Ama bu onlara iyi bir ders olmuş. Bir daha çiftliklerinden uzaklaşmamışlar.

ÇAKAL, KURT VE ASLAN

Sıcak bir yaz gününde bir çakal sürüsü ormanda yiyecek arıyormuş. Uzun zamandır aç olan çakallar o gün çok şanslıymış. Çünkü karşılarına bir deve ölüsü çıkmış. Hepsi ölü devenin başına üşüşmüş.

O sırada bir kurt çıkagelmiş. Çaylaklardan biri hemen kurda seslenmiş:

– Kurt kardeş, ne olursun bize yardım et, demiş. Buradaki deveyi bize paylaştır. Senin gibi güçlü ve akıllı bir hakemin sözünü hepimiz dinleriz.

Kurt, bu teklifi kabul etmiş. Çakalların her birine o gün yetecek kadar bir parça vermiş. Çakallar da karınlarını iyice doyurup gitmişler. Kalan

parçayı da ertesi gün için ayırmışlar.

Çakallar gittikten sonra kurdun aklına hainlik yapmak gelmiş. Aslında karnı tokmuş. Ama her zamanki gibi gözü açmış.

Kendi kendine mırıldanmış:

– Hımm, etler çok taze görünüyor. Şunu yesem çakallar ne yapabilir ki! Hiçbir şey. Onlar benden korkarlar. O halde neden çekinecekmişim ki, diyerek kalan eti yemiş, bitirmiş.

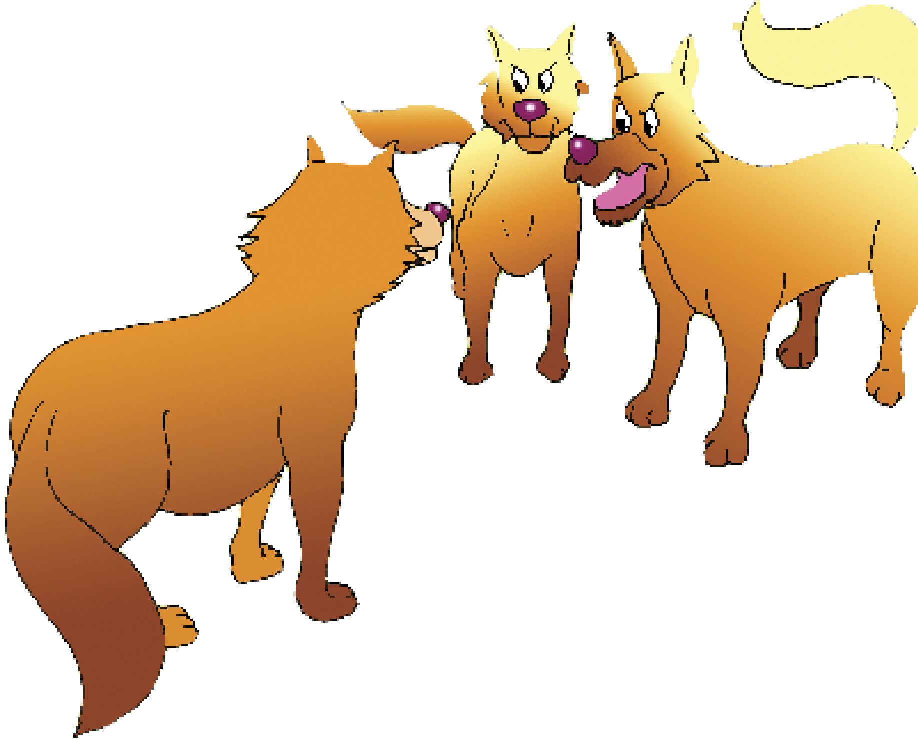
Ertesi sabah çakallar tekrar gelmişler. Kurt hâlâ oradaymış; o kadar çok yemiş ki yerinden kıpırdayacak hali yokmuş çünkü. Zavallı çakallar her şeyden habersizmiş. Sürünün başındaki çakal:

– Ey kurt, dünden kalan yiyeceğimiz nerede, diye sormuş.

Kurt şöyle bir esnemiş. Kaşlarını çatarak:

– Ne etinden söz ediyorsunuz? Dün size hakkınızı eşit şekilde vermiştim. Bundan başka bir şey de yok! Bir daha yanıma gelmeyin, demiş.

Çakalların en yaşlısı:

– Ey kurt, demiş. Demek hakkımızı yedin! Biz, dün kendi yiyeceğimizi kendimiz bölüştürmek istemedik. Çünkü güçlü olanlarımızın zayıfların hakkını yiyeceğini düşündük. Senin adaletli olacağını sanmıştık. Oysa sen, bizden daha güçlü olduğun için yiyeceğimize göz diktin.

Çakallar, oturup sakin sakin düşünmüşler. En sonunda ormanların kralı aslana gitmeye karar vermişler.

Çakallar hep birlikte kralın huzuruna çıkmışlar. Başlarından geçenleri anlatmışlar. Aslan, çok sinirlenmiş. Kükreyerek ayağa kalkmış. Öfkesinden yerinde duramaz olmuş. Bir sağa, bir sola dönüp duruyormuş:

– Bu ne cesaret, diye haykırmış. Benim ormanımda haksızlık yapılmasına izin veremem! Hemen beni şu hain kurdun yanına götürün!

Çakallar sevinç içinde aslanı kurdun yanına götürmüşler. Kurt, kaçmaya çalışmış ama başaramamış. Aslan keskin pençeleriyle onu parçalamış. Çakallara dönmüş:

– Alın şunu da karnınızı doyurun, demiş. Unutmayın ki herkes hak ettiğini bulur.

TİLKİ İLE KURT

Çok eski zamanlarda çok güçlü bir kurt ile akıllı bir tilki varmış. Tilki ile kurt bir mağarada birlikte yaşarmış. İnanılmaz bir şey ama, ikisi de hiç kavga etmeden, kardeş kardeş geçinirmiş.

Günlerden bir gün kurt, kuvvetine güvenip çalışmak istememiş. Kendi kendine:

– Ben, çok güçlü bir kurdum. Biraz kafamı kullanıp da rahat bir hayat yaşayabilirim. Tilkiye bundan sonra sürekli emirler vermeliyim, diye düşünmüş.

Kurt, böylece tilki ile olan arkadaşlığını unutmuş. Sürekli ona emirler vermeye başlamış. Bu durum günlerce devam etmiş. Ancak tilki buna daha fazla dayanamamış. Kurdu terk etmeye karar vermiş:

– Kurt kardeş, demiş. Sana ne oldu bilmiyorum. Bugüne kadar çok iyi geçinirdik. Hiç kavga etmeden arkadaşça bir arada yaşardık. Ama sen birdenbire bana kölenmişim gibi davranmaya başladın.

Kurt uzun uzun ulumuş. Sonra da kendisinden emin bir şekilde:

– Ben güçlü bir kurdum. Sen ise sadece bir tilkisin. Ben senden daha üstünüm. İstesem seni hemen şuracıkta parçalayıp yerim. Bu yüzden seninle arkadaş olamam. Haline şükret ve emirlerime karşı gelme sakın, diye bağırmış.

Tilki üzüntü içinde:

– Demek artık arkadaş değiliz! Eğer sen beni küçük görüp bana eziyet etmeye devam edersen Yaratan seni cezalandırır. Biliyorsun ki insanlar çok

akıllı ve güçlüdür. Onlar yerde de gökte de silahlarıyla avlanabiliyorlar. Bir insanın eline düşersen ne kadar kötü olur kim bilir, demiş.

Kurt bu sözler üzerine iyice sinirlenmiş. Güçlü pençesiyle tilkiye sertçe vurmuş. Zavallı tilki bir anda neler olduğunu anlayamamış. Yere yuvarlanmış, bayılmış. Kendine geldiği zaman korku içinde kurttan özür dilemiş:

– Şeyyy! Kurt kardeş, özür dilerim. Seni kızdırmak istememiştim. İnan bana bir daha böyle şeyler söylemeyeceğim, demiş.

Bu sözler üzerine kurt:

– Hah, işte böyle akıllı ol. Beni kızdırma ki ben de sana bir daha zarar vermeyeyim. Haydi şimdi sana söylediğim işleri yap bakalım, diye emretmiş.

Zavallı tilki, içini çekerek geri çekilmiş. Bir gün kurdun hak ettiği cezayı bulması için de dua etmiş. Yediği tokadı da bir türlü unutamamış. İçinden:

– Bir fırsatını bulsam da şu acımasız, hain kurda iyi bir ders verebilsem, diye düşünmüş.

Artık kurt tembel tembel yatıyor, tilki ise sabahtan akşama kadar avlanıyormuş. Zavallıcık, avını olduğu gibi kurdun önüne bırakıyormuş. Sonra da kurttan arta kalan kemikleri sıyırarak karnını doyuruyormuş. Artık bu durum çekilmez bir hal almış.

Günlerden bir gün, tilki yine av aramak için gezerken bir bahçenin duvarında kocaman bir delik görmüş. Tilki gerçekten de çok akıllıymış. Kendi kendine mırıldanmış:

– Hımmm, bu insanlar çok zeki; ama ben de aptal değilim! Burada tuzak kokusu alıyorum!

Dikkatlice duvardaki delikten içeriye bakmış. Bir de ne görsün? Arkada çok derin bir çukur kazılmamış mı? Tilki biraz düşünmüş, sonra da sevinç içinde bağırmış:

– Heeyy, yaşasın, demiş. İşte, sonunda beklediğim gün geldi! Bakalım kurt, övündüğü kadar akıllı ve güçlü müymüş?

Tilki büyük bir sevinç içinde kurdun yanına gitmiş. Kurt tembel tembel yatıyormuş. Son zamanlarda hep yattığı için iyice tombullaşmış. Tilkinin sesini duyunca başını kaldırmış ve oflayıp puflamış:

– Offff, off! Sabahtan beri bir lokma yemedim! Sana bundan sonra daha çabuk avlan dememiş miydim, diye bağırmış.

Tilki sanki onu hiç duymamış gibi heyecan içinde konuşmaya başlamış:

– Ah efendim, çok heyecanlıyım! Bu yüzden kusuruma bakmayın. Ama öyle muhteşem bir şey oldu ki anlatamam!

Kurt merak içinde:

– Ne, ne oldu? Haydi çabuk anlat, sana emrediyorum, demiş.

Tilki abartarak anlatmaya başlamış:

– Sabahtan beri dolaştım durdum, ama size layık bir şey bulamadım. Ancak meyve bahçelerinin yanında dolaşırken avlanmak için çok güzel bir yer buldum. Hemen sizi çağırmak istedim. Çünkü siz çok güçlüsünüz. Kim bilir ne güzel şeyler avlarsınız! Bu akşam midelerimiz bayram edecek, demiş.

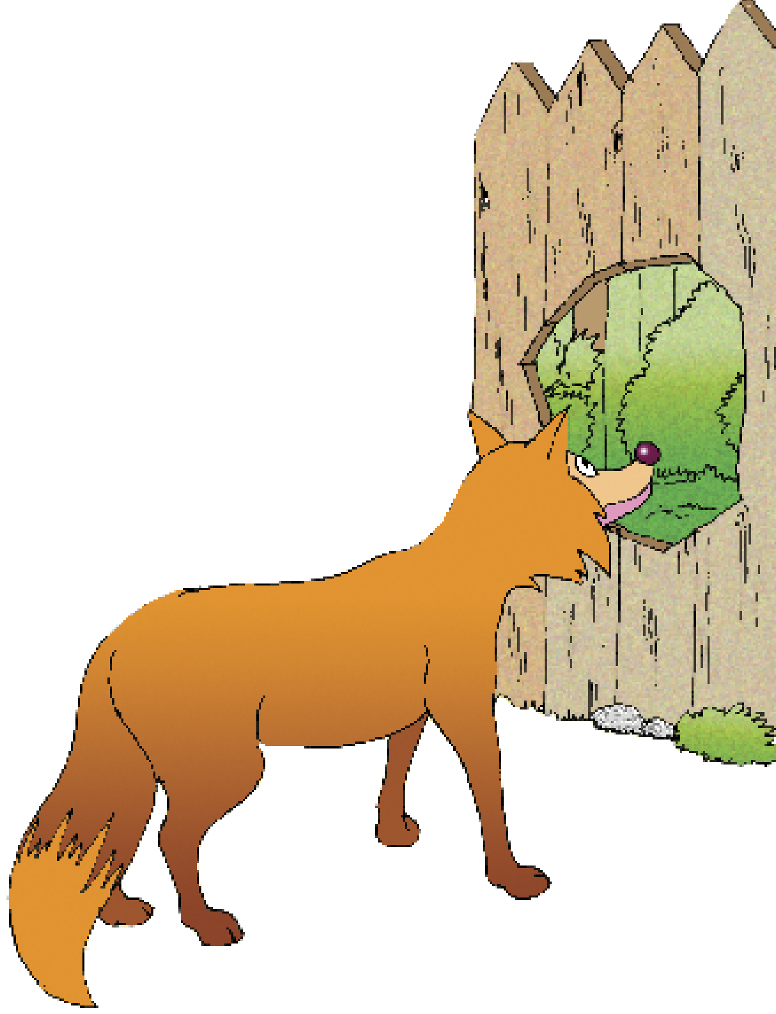
Kurdun gözleri faltaşı gibi açılmış. Zaten karnı da çok açmış. Hemen ayağa kalkmış:

– Ne duruyorsun orada? Haydi gidip bir güzel avlanalım, demiş.

Tilki çaktırmadan kıs kıs gülmüş:

– Evet, gidelim, demiş. Bu, hayatımın en güzel avı olacak!

Biraz sonra bahçenin yanına varmışlar. Kurt önde, tilki arkadaymış. Kurt duvardaki koskoca deliği görünce bir kahkaha atmış:

– Ha, ha, ha! İşte şimdi çok iyi bir iş yaptın. Elimizi çabuk tutalım da insanlar gelmeden karnımızı doyuracak bir şeyler bulalım, demiş.

Tilki iki adım geri çekilmiş:

– Şeyyy, efendim, demiş. Siz önden buyurun, ben de sizi izleyeyim. Ah, ah, eskiden ne kadar da güzel avlanırdınız!

– Eskiden mi, ne demek istiyorsun? Ben hâlâ iyi avlanırım. Bak şimdi, gösteririm sana, diyerek duvardaki delikten içeri atlamış.

Tabii ki içeri girmesiyle bağırması bir olmuş:

– Ahhhhh, uuffff! Bu da neydi böyle? Tilki, tilki neredesin? Gel de bana yardım et!

Bu sırada tilki, yukarıdan bakıyormuş. Öylesine mutluymuş ki kahkahalarla gülüyormuş:

– Heh, heh, heh! İşte böyle kurt kardeş! Eskiden ne güzel dosttuk. Sen ise kendi gücüne güvenip beni küçümsedin. Haydi bakalım, o kadar güçlüysen kurtul bakalım, demiş.

Bu sırada bahçenin içinden köpek havlamaları ve insan sesleri duyulmuş.

Tilki, kurdun cevap vermesini beklemeden hızla oradan uzaklaşmış.

ASLAN İLE İHTİYAR AVCI

Eski zamanların birinde güzel bir orman varmış. Ormandaki bütün hayvanlar neşe içinde yaşıyormuş. Tâ ki ördek avaz avaz bağırıp çağırarak gelene kadar!

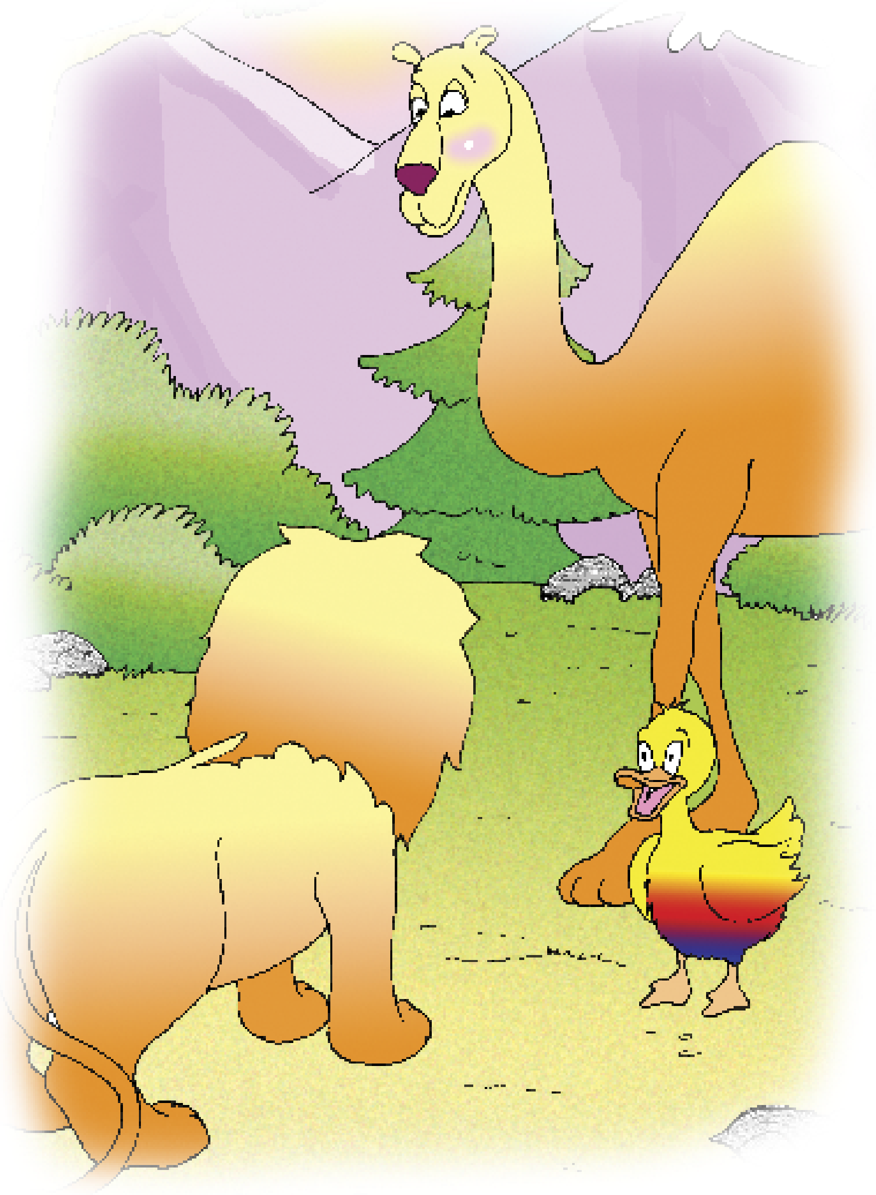
– Gaaakkk! Gaaaakkkk! Kaçın, durmayın, kaçın!

Diğer hayvanlar bu işten hiçbir şey anlamamış. Ördeğin sesini duyan herkes birbirinin suratına garip garip bakarak korku içinde kaçıyormuş. Bir süre sonra ördek önde, diğerleri arkada ormanın kralı aslanın yanına gelmişler.

Aslan öfke ile kükremiş:

– Nedir bu haliniz, neden kaçıyorsunuz, diye sormuş.

Ördeğin yanındaki deve soluk soluğa:

– Kralımız, ördek kardeş ‘Kaçın!’ diye bağırıyordu. Biz de kaçtık. Ama sebebi nedir bilmiyoruz, demiş.

Kral ördeğe dönmüş:

– Ördek, cevap ver bakalım! Nedir bu telaşın, diye sormuş.

Ördek korku içinde sağına soluna bakmış. Sonra arkasına dönmüş. Derin bir nefes almış:

– Ohh! Gaaakkk! Kralım az önce kıyıda bir insan gördüm. Annem her zaman insanlardan uzak durmamı söylerdi. Onlar çok tehlikelidir. İşte bu

yüzden hemen oradan uzaklaştım. Koşarak diğer hayvanları da uyardım, diye cevap vermiş.

Aslanın yardımcısı kaplan, ördeği dikkatle dinlemiş.

– İnsanların çok tehlikeli olduklarını ben de duymuştum, efendim. Bugünden sonra hepimiz daha dikkatli olmalıyız.

Aslan kükremiş:

– Biz hayvanlar hem sayı bakımından, hem de güç bakımından insanlardan üstünüz. Korkmamıza gerek yok, demiş.

Kaplan, oldukça akıllıymış:

– Efendimiz, tabii ki söylediğiniz doğru. Ancak insanlar bizden daha akıllı. Öyle hileler, öyle tuzaklar kurarlar ki, bizi kolayca yakalayabilirler, diyerek aslanı uyarmış.

İhtiyar aslan hayvanların dağılmasını ve korkmamalarını istemiş.

Böylece bütün hayvanlar dağılmış. Aslan da ormanda dolaşmaya başlamış.

Biraz sonra uzaktan zayıf ve ihtiyar bir adamın geldiğini görmüş. Adam hiç de korkulacak birine benzemiyormuş. Aslan, kendinden emin bir şekilde ihtiyar adamın karşısına dikilmiş. Öyle bir kükremiş ki, adamcağız neredeyse korkudan ölecekmiş.

– Ey insan! Benim ormanımda ne işin var, diye kükremiş aslan.

İhtiyar adam kocaman tahtalar taşıyormuş. Önce elindekileri usulca yere bırakmış.

– Ah, efendim! Sizi rahatsız etmek istemezdim. Siz hayvanların kralısınız. Ben zavallı, ihtiyar bir marangozum. Ne olur bana acıyın, demiş.

Aslan duyduğu bu sözlerden hoşlanmış. Sorusunu tekrarlamış:

– Söyle bakalım, burada ne arıyorsun?

– Şeyy, efendim. Ben kaplanı arıyorum. Kendisi benden bir ev yapmamı istemişti.

– Kaplanı tanıyorsun demek!

– Tabii ki tanıyorum efendim. Kaplan çok zekidir, insanların geldiğini duymuş. Tedbirli olmak için bana haber göndermiş. Benden kendisi için bir ev yapmamı istemiş. İşte bunun için geldim efendim.

– Demek öyle, diye içini çekmiş aslan.

İhtiyar adam gülümsemiş:

– Evet efendim. Ben işimin ustasıyım. Daha önce birçok hayvan için çok güzel sığınaklar, evler yaptım. Hayvanların da rahat yaşamaya hakları yok mudur? Tabii ki vardır!

Aslan içten içe kıskanmış kaplanı. Akıllıca düşünemez olmuş:

– Hımmm. Ben ormanların kralı olduğuma göre asıl benim rahat etmem gerekir. O halde önce bana bir ev yap bakalım, demiş.

İhtiyar adam hemen işe koyulmuş.

– Emredersiniz kralımız, diyerek çantasındaki malzemelerini çıkarmış. Tahtaları kesip, iyice düzleştirmiş. Sonra da bunları çivilerle birleştirerek sağlam bir kutu yapmış.

– İşte sonunda bitti! Kaplan da böyle bir şey yapmamı istemişti. Kim bilir görse ne çok sevinirdi! Nasıl, beğendiniz mi efendim, diyerek geri çekilmiş.

Aslan, omuzlarını dikleştirip kafasını kaldırmış. Yavaş ve kendinden emin adımlarla kutuya yaklaşmış. Önce şöyle bir etrafında dolaşmış. Sonra ihtiyar adamı baştan aşağı süzmüş.

– Şunun içine bir bakayım, diyerek tahta kutunun içine girmiş. Kutu gerçekten kocamanmış. Aslan rahatlıkla içine sığabilmiş.

İşte tam o anda ihtiyar adam kutunun üstünde duran kapağı indirmiş. Böylece aslan tuzağa düşmüş. Tabii ki neler olduğunu anladığında iş işten geçmiş. Öfke ile kükremiş:

– Ey insan, çabuk aç şu kapağı, bak yoksa çok kötü olur! Sen nasıl olur da benim gibi bir kralı hapsedersin?

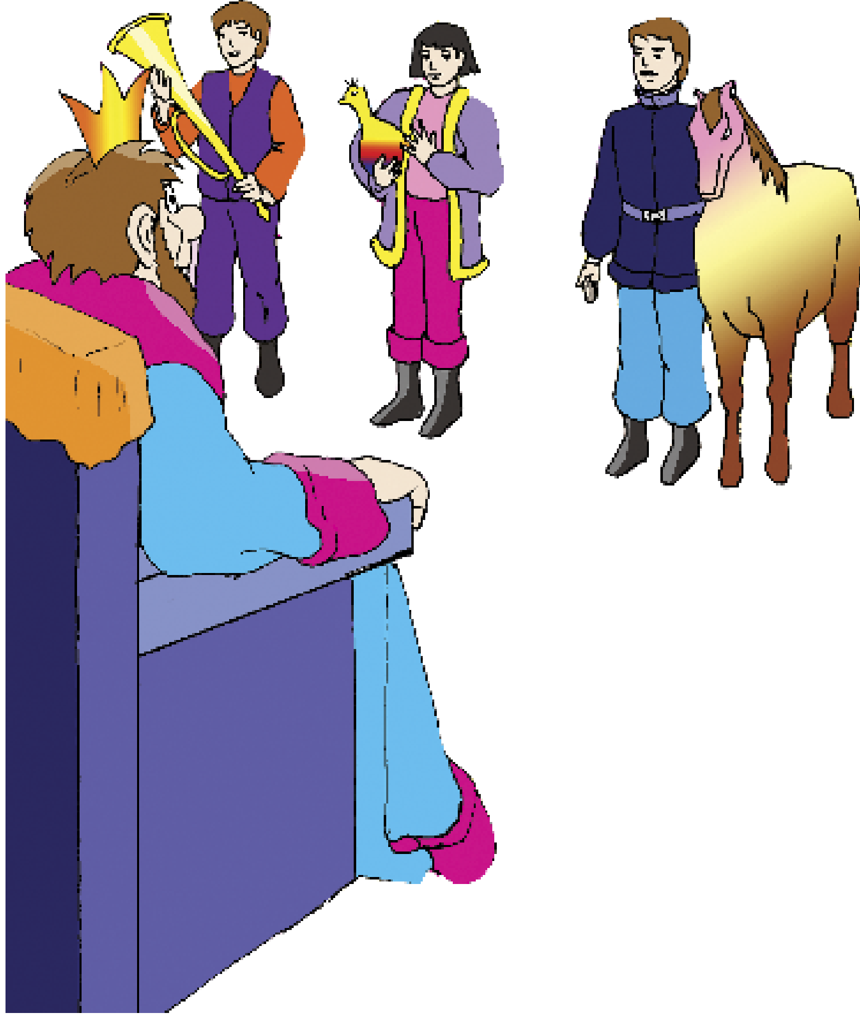
İhtiyar adam gülmüş:

– Ha, ha, ha! Ne yapabilirsin ki! Seni serbest bırakacak kadar aptal olduğumu mu sandın? Hayır, ben senin gibi düşmanımın sözüne güvenemem. Sen, insanların ne kadar akıllı olduğunu bildiğin halde tedbir almadın. Hep kendini beğendin, kendi gücüne güvendin. Şimdi ise cezanı çek bakalım, demiş.

PRENS İLE UÇAN AT

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde, çok eski zamanların birinde küçük bir ülke varmış. Ülkenin iyi yürekli ve cesur kralının üç kızı ve bir oğlu varmış.

Günlerden bir gün saraya üç genç gelmiş. Bunlar ülkenin en bilgili gençleriymiş. Bu yüzden herkes onlara “bilgin” diyormuş. Bilginlerden her biri yanında bir hediye getirmiş.

Tek istekleri ise kralın iyi kalpli güzeller güzeli kızlarıyla evlenmekmiş.

Birinci bilginin hediyesi bir tavus kuşuymuş. İkincisi tunçtan yapılmış bir boru taşıyormuş. Üçüncüsü ise tahtadan bir at getirmiş.

Kral:

– Sevgili bilginlerim, bunları bana neden getirdiniz? Yoksa bunların bilmediğim özellikleri mi var, diye sormuş.

Birinci bilgin:

– Kralım, demiş. Benim hediyem bu tavus kuşudur. Ama o, öteki tavuslara benzemez. Bu tavus kuşu aslında bir saattir. Yirmi dört saati de bilir. Her saat başında havalanır ve saat sayısı kadar kanat çırpar.

Kral, gülümsemiş:

– Güzel, çok güzel!

İkinci bilgin hediyesini sunmuş:

– Efendimiz, demiş. Benim hediyem de işte bu borudur. Ama bu bildiğiniz borulara benzemez. Bu tıpkı nöbet tutan bir muhafız gibidir. Onu nereye koyarsanız koyun, içerideki yabancıyı haber verir.

Kral, boruyu eline alıp incelemiş:

– Hımm, gerçekten de çok güzel. Biraz sonra test ederiz. Bakalım dediğiniz kadar iyi bir nöbetçi mi, demiş.

Sıra üçüncü bilgine gelmiş. Üçüncünün hediyesi de tahta bir atmış. Tabii ki bu, sıradan bir at değilmiş.

Genç bilgin, kralı saygıyla selamlamış:

– Kralımız, demiş. Size getirdiğim bu tahta at, üzerine yetenekli, güçlü ve cesur birisi binince kanatlanarak uçar. Onu istediği yere ulaştırır.

Kral, pamuk gibi bembeyaz olmuş sakalını sıvazlamış:

– Yaaa, demek öyle!

Biraz sonra bütün hediyeler test edilmiş. Gerçekten de tavus kuşu, her saat başında havalanarak saat kaç ise o kadar kanat çırpıyormuş.

– Mükemmel, mükemmel, diye bağırmış kral.

Sıra tunçtan yapılan boruya gelmiş. Boru şehrin girişindeki kale kapısına konmuş. Biraz sonra şehre yabancı bir adam girmiş. İşte o anda boru işaret vermiş.

İhtiyar kral neşe içinde kahkaha atmış:

– Ho, hoo, hooo! Gerçekten de hârika bir şey bu!

Sıra sonuncu hediyenin sınanmasına gelmiş. Üçüncü bilgin, kralı saygıyla selamlamış:

– Efendimiz, şimdi kendine güvenen cesur ve akıllı bir binici bulmamız gerekiyor, demiş.

Bu sırada genç prens, hemen bir adım öne çıkmış:

– Babacığım, izin verirseniz ata ben binmek istiyorum, demiş.

Babası önce şaşırmış, fakat daha sonra oğlunun cesaretinden dolayı gurur duymuş:

– Peki oğlum, haydi bakalım. Hem seni, hem de atı deneyelim öyleyse, demiş.

Prens ata binmiş. Birden garip bir şeyler olmuş. At sanki canlanıvermiş. Kanatlarını çırparak havalanmaya başlamış. Genç prens çok heyecanlanmış. Demek ki bilginin söyledikleri doğruymuş. Atının başını hafifçe okşamış. Gökyüzünde şöyle bir tur atmış. Herkes onları heyecan içinde izliyormuş.

Havalanan at uçsuz bucaksız gökyüzünde tıpkı bir kuş gibi uçuyormuş. Biraz sonra Prens ata aşağıya inmesini söylemiş. At anında prensin isteğini

yerine getirerek aşağıya inmiş. Kral, oğluna sarılmış:

– Oğlum! Benim cesur, akıllı, iyi yürekli oğlum. Bu tahta atı ben de sana hediye ediyorum, o artık senindir, demiş.

Prensesler genç bilginlerle evlenmeyi kabul etmişler. Hemen düğün hazırlıklarına başlanmış. Kırk gün kırk gece boyunca süren dillere destan bir düğün yapılmış.

Kral, oğlunun da evlenmesini çok istiyormuş. Ancak prens hiç kimseyi beğenmiyormuş. En çok sevdiği şey uçan atının sırtında gökyüzünde dolaşmakmış. Genç prens bir gün yine uçan atına binmiş. O gün “Acaba şu karlı dağların ardında nasıl bir dünya var?“ diye düşünüp merak etmiş. Daha uzaklara gitmeye karar vermiş.

Prens günlerce uçan atının sırtında dolaşıp durmuş. Nihayet bir gün yine atı ile uçarken aşağıda çok büyük bir ülke görmüş. Etrafı çok yüksek kalelerle çevriliymiş. Daha önce hiç bu kadar büyük ve güzel bir ülke görmemiş. Her yer, bağlık bahçelikmiş. Evler inanılmaz derecede güzel ve büyükmüş. En küçük ev bile babasının sarayından büyükmüş. Aşağıya inerek şehirde dolaşmaya başlamış. Biraz sonra çok büyük ve gösterişli bir sarayın önünde durmuş. “Ülkenin kralı herhalde burada yaşıyordur.“ diye düşünmüş. Nedense o sırada kapıda hiçbir muhafız veya hizmetçi bulunmuyormuş.

Genç prens merak içinde saraya girmiş.

İçerisi inanılmaz derecede güzelmiş. Prens büyülenmiş gibi etrafındaki güzellikleri inceliyormuş. Birden odalardan birinden genç bir kız çıkmış. Öylesine güzelmiş ki kız prens büyük bir heyecan duymuş. Ancak aynı anda içeriye giren muhafızlarla ortalık karışıvermiş. Telaş içinde genç prensi yakalamışlar. Güzel prenses de neler olduğunu anlayamamış.

Ama o da bu gencin kim olduğunu merak ediyormuş.

Prensi hemen kralın huzuruna çıkarmışlar. Kral çok öfkeliymiş:

– Bu ne cesaret! Nasıl olur da izinsiz sarayıma girersin? Söyle bakalım kimsin, nereden geliyorsun, diye bağırmış.

Prens:

– Kralım, ben çok uzak ülkelerden birinin prensiyim. Dünyayı dolaşıp yeni ülkeleri görmek istedim. Ülkenize bugün geldim. Buraya geldiğimde kapıda kimsecikler yoktu. Ben de içeriye girdim. Sonra da güzel kızınızla karşılaştım. Onu çok beğendim. İzin verirseniz onunla evlenmek istiyorum, demiş.

Kral, iyice öfkelenmiş:

– Bu ne cesaret! Sen küçük bir ülkeden geliyorsun. Benim ülkem ise çok, çok büyük. Hem benim kızım Hint Prensiyle evlenecek. Bu bölgenin en zengin ve en güçlüsü odur, demiş.

Prens, kendinden emin bir şekilde:

– Peki ya kızınız? Belki o da benimle evlenmek isteyecektir efendim, demiş.

Kral "Öyle bir şey söyleyeyim ki yapılması imkansız olsun." diye düşünmüş. Gülmüş:

– Ha, ha, ha! Demek kendine bu kadar güveniyorsun. Şimdi dinle beni! Eğer tek başına bütün askerlerimi yenebilirsen kızımla evlenmene izin veririm. Fakat görüyorsun ya bu imkansız bir şey. İstersen sana birkaç gün zaman da veririm, demiş.

Prens hiç düşünmeden karşılık vermiş:

– Kızınızla evlenebilmek için istediğiniz kişiyle dövüşebilirim. Hatta bütün ordunuz bile gelse beni bu kararımdan döndüremez. Ancak izin verirseniz kendi atıma binerek askerlerinizle karşılaşmak istiyorum.

Kral:

– Demek kendine bu kadar güveniyorsun! Yazık, senin gibi bir delikanlının ölmesini istemezdim doğrusu! Ama mademki istiyorsun, o halde istediğin ata binmekte serbestsin. Demek kızımla evlenmeyi bu kadar çok istiyorsun. Bunun için bütün askerlerimi karşına almaktan bile çekinmiyorsun, öyle mi, diye tekrar sormuş.

Genç Prens:

– Evet efendim, kızınızla evlenmek için gerekirse bütün askerlerinizle savaşabilirim, diye cevap vermiş.

Kral emir verince prensin tahta atı getirilmiş. Herkes meydanda toplanmış, olanları merak içinde izliyormuş. Prenses de balkonda gözyaşları içinde prense bakıyormuş. Genç prensin kendisi için hayatını feda etmesini istemiyormuş.

Tahta atı görünce herkes gülmeye, alay etmeye başlamış. Kral da olanlardan bir şey anlamamış, şaşkınlık içinde prense:

– Bu da ne demek oluyor böyle? Yoksa benimle alay mı ediyorsun? Bu tahta atla ne yapabileceğini sanıyorsun, diye haykırmış.

Prens gülümsemiş:

– Efendimiz, bu at çok yeteneklidir. Etrafındaki en cesur, akıllı ve iyi insanı tanır. Böyle biri ata bindiğinde canlanarak kanatlanır ve uçar. Onu dilediği yere götürür. İsterseniz deneyelim, demiş.

Kral, bir an düşünmüş. Ama bu ona hiç de inandırıcı gelmemiş. Yine de denemeye karar vermiş. Komutanını çağırmış:

– Komutan, hemen ata bininiz, diye emretmiş.

Komutan heyecan ve korku içinde tahta ata binmiş. Fakat at kanatlanmamış. Hâlâ eskisi gibi tahtaymış. Kral öfke içinde attan inmesini emretmiş. Sonra da sırayla güvendiği bütün adamlarını ata bindirmiş. Ama sonuç yine aynı olmuş. Kendisi de ata binmeyi düşünmüşse de sonradan vazgeçmiş. Genç prense dönmüş:

– Demek kendine bu kadar güveniyorsun. Haydi öyleyse şu tahta atı havalandır da görelim, demiş.

Genç prens atına binmiş. O anda tahta at canlanmış. Sonra da kanat çırparak havalanmış, havalanmış… Kral ve askerleri şaşkınlık içinde bakakalmışlar.

Kral öfke içinde askerlerine bağırmış:
– Ne duruyorsunuz? Çabuk yakalayın şunu!
Komutan öne çıkmış:
– Efendimiz, biz kuş değiliz ki uçalım, demiş. Üstelik kanatlı atlarımız da yok, ne yapabiliriz ki!
Kral öfkesinden deliye dönmüş. Çünkü askerleri hiçbir şey yapamıyormuş. Bu durumda, kazanan prens olmuş. Çünkü o çevredeki en akıllı ve cesur kişi oymuş. Üstelik de çok adil ve iyi yürekliymiş. Ama kralın söz verdiği halde güzel kızını prensle evlendirmeye hiç niyeti yokmuş.
Uçan atının üzerinde prens, kendisini balkondan şaşkınlıkla izleyen prensese yaklaşmış ve:
– Güzel prensesim ağlamayın ne olur! İsterseniz buradan hemen giderim, demiş.
Prenses sevgi ile bakarken gözyaşlarını silmiş:
– Ne olur hemen gidin buradan. Babam size verdiği sözü asla tutmaz. Sizin yaşamanızı istiyorum, diyerek hıçkırıklar içinde odasına koşmuş. Prens de büyük bir üzüntüyle uçan atını havalandırmış, bir süre sonra gözden kaybolmuş.
Kral olanları görmüş. Öfke içinde saraya dönmüş. Hemen kızının yanına gitmiş.
Prenses hıçkırıklar içinde:
– Babacığım, demiş. Ben Hintli Prensle evlenmek istemiyorum!
Kral:
– Bu da ne demek oluyor? Bana karşı mı geliyorsun? Biliyorsun ki bu konuda kararım kesin! Hintli Prens ile en yakın zamanda evleniyorsun. Bu gençle evlenmene asla izin vermeyeceğim, diyerek odadan çıkmış.
Aradan günler geçmiş. Zavallı prenses sürekli genç prensi düşünüyormuş. Üzüntü içinde yemeden içmeden kesilmiş. Hastalanarak yataklara düşmüş. Ülke halkı prensesleri için çok üzülüyormuş. Ancak kral bir türlü inadından vazgeçmiyormuş. Bu arada düğün günü de iyice yaklaşmış.
Genç prens ise bu sırada kendi ülkesine dönmüş. Bütün ülke günlerce bayram etmiş. Prens ise hep güzel prensesi düşünüyormuş. Bu yüzden hiç de mutlu görünmüyormuş.
Durumu fark eden babası bir gün:

– Sevgili oğlum, demiş. Geldiğinden beri çok düşüncelisin. Senin bir derdin var. Ben senin babanım, haydi anlat da derdine birlikte bir çözüm bulalım.

Prens bunun üzerine başından geçenleri bir bir anlatmış babasına. Kral bunu duyunca bir kahkaha atmış:

– Ho, ho, hoo! Demek öyle. Ben de başka bir şey sanmıştım. Bunda düşünecek ne var? Hiç durma, hemen oraya geri dön ve prensesle konuş. Hem belki babası da verdiği sözü tutar. Bence o güzel kız da üzüntü içinde seni bekliyordur, demiş.

Bunu duyan prens heyecan içinde ayağa kalkmış:

– Babacığım çok haklısınız! İzin verirseniz hemen hazırlanıp yola çıkayım, demiş.

Prens, hemen hazırlanarak tahta atına binmiş. At kanatlarını çırparak gökyüzüne yükselmiş. Prens günlerce yol almış. Sonunda güzel prensesin ülkesine varmış. Prens kimselere görünmeden sessizce sarayın bahçesine inmiş. Her yerde muhafızlar dolaşıyor, nöbet tutuyormuş. Prens akşam olmasını beklemiş.

Gece olunca kimselere görünmeden sessizce prensesin odasına girmiş. Prenses uyanıkmış, ama gördüklerinin gerçek olduğuna inanamamış:

– Aman Allah'ım, rüyada mıyım yoksa? Bu gerçek olamaz, demiş.

Prens sevgi dolu bir sesle:

– Prensesim, bu bir rüya değil! Sizi görmek için geldim. Hem de çok, çok uzaklardan geldim, demiş.

Prenses bir an için korkmuş:

– İyi ama ya babam? Babam sizi görürse çok kötü olur. Ne olur gidiniz, demiş.

Prens:

– Her şeyi göze alarak buraya geldim prensesim. Sizi çok seviyorum. Tek isteğim sizinle evlenebilmek. Peki ya siz, siz benimle evlenmek istiyor musunuz, diye sormuş.

Prenses daha fazla dayanamamış. Ağlamaya başlamış:

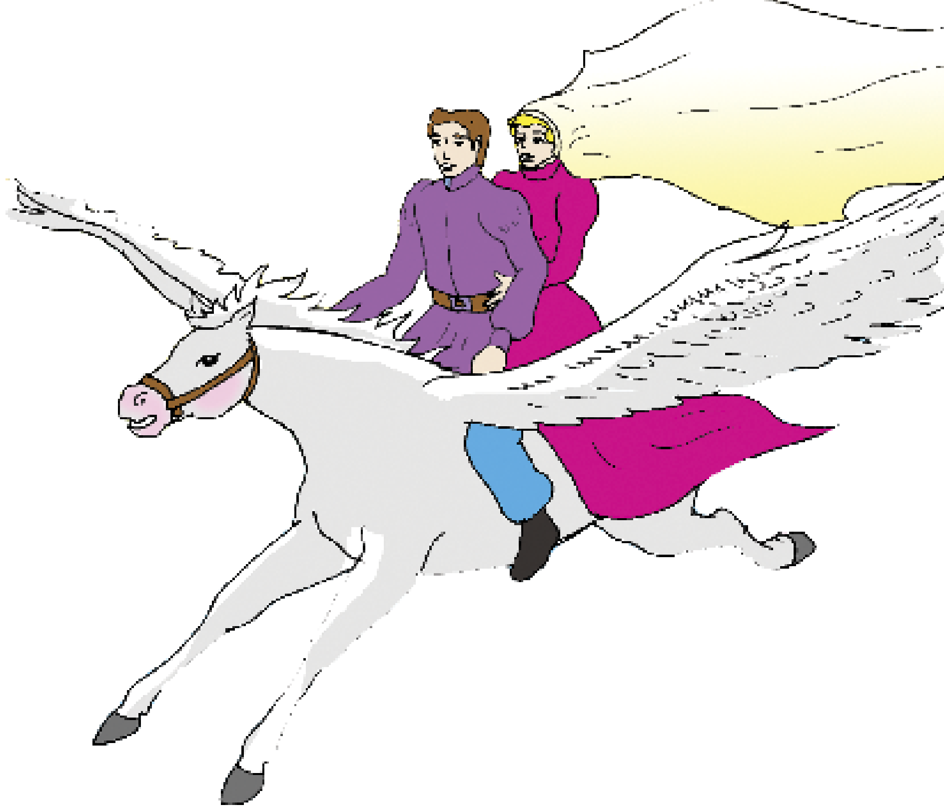
– Ben de sizi seviyorum; ama babam bu evliliğe karşı. Yakalanırsanız çok kötü olur. Size bir şey olmasına dayanamam. Ne olur artık gidin, demiş.

– Evet, ama siz olmadan gitmek istemiyorum. Benimle evlenirseniz, ülkemde çok mutlu olabiliriz. Benim ülkem çok küçüktür; ama insanlarımız iyi yürekli ve çalışkandır. Ne olur benimle gelmeyi kabul edin, demiş.

– Olamaz, bunlar gerçek mi? Buradan kaçabileceğimize inanıyor musunuz, diye sormuş prenses.

– Evet prensesim! Yeter ki bana güvenin, diyerek elini uzatmış prens.

Prenses mutluluk içinde bu teklifi kabul etmiş.

Prens ve prenses uçan ata binmişler. Günlerce süren yolculuktan sonra prensin ülkesine varmışlar. Bütün halk sevinç içinde onları bekliyormuş. Kırk gün, kırk gece süren dillere destan düğünle evlenmişler. Prensesin babası da yaptığı hatayı anlamış. Düğün gününde kızını yalnız bırakmamış.

Prens ve prenses mutluluk içinde güzel bir hayatı birlikte yaşamış.